

Minden „passzolásnak” szigorú feltétele van

A pályán

Túri Gáborné

A kollégiumban töltött évek száma: 2001-től 2017-ig 16 év.

Végzettsége: Bessenyei György Tanárképző Főiskola magyar-történelem szakos általános iskolai tanár; BME TTK közoktatási vezető; ELTE BTK állampolgári ismeretek és készségek; ELTE BTK történelem szakos középiskolai tanár. Egyéb szakmai tevékenységek: alpműveltségi és érettségi vizsgálónök, pedagógiai-szakmai ellenőrzés és pedagógus-minősítés.

Betöltött munkakörei: kollégiumi nevelőtanár, csoportvezető (AJTP), munkaközösség-vezető, tagintézmény-vezető.

Ifjúkorú, 25 éves lett a kollégium! Még „kisiskolás” volt, amikor aktív mentoraként én is beléptem életének mindennapjaiba, majd egészen felnőtt koráig segítettem. Mindig azon a területen, amit éppen rám bízta 2001. november 15. és 2017. december 23. között, hatezer napon át.

Annak idején váratlanul ért az állásajánlat. Az éppen kezdődő őszi szünet előtti napon kaptam a telefonos értesítést, és a szünet után néhány nappal már Szolnokon voltam. Emlékszem, amikor utolsó óráim megtartására autóztunk az előző munkahelyemre, esett az eső, baleset volt az M4-esen, egy sertésekkel teli kamion hevert az út menti árokban. Másnap, november 15-én, a kollégiumi első munkanapomon már hó esett, hófehér volt minden.

Szerettem tanítani! Egyetlen vágyam volt pályaválasztásom idején, hogy megtaníthassam majd másokkal azt, amit nem tudnak. Az osztályfőnöki órákat legalább annyira kedveltem, mint a magyart, vagy a történelmet, vagy a háztartástan gyakorlatot, de egy idő után már kevésnek éreztem azt, amit a tanórák alatt, vagy azokon kívül megtudhattam a velem szemben ülő gyerekekről. Úgy gondoltam, hogy a kollégium több lehetőséget biztosít erre, ez vonzott a váltásban. Nevelőtanárnak lenni nem könnyebb, mint tanítani, csak másabb. Több időt,

energiát, odafigyelést, állandó készenlétet kíván főleg a csoportvezetőtől. Szerintem a kollégiumban meg lehet tanulni csapatban játszani. Egyszerre vagy tagja a gyerekcsapatnak, alapvetően edző, olykor hátvéd és bíró, mikor mire van szükség. Közben ezzel párhuzamosan tagja vagy a felnőtt csapatnak azon a poszton, ahová és ameddig állítanak. A városi kollégiumba való bekerülésemkor öt „pálya” volt – az öt tagintézmény –, ezek valamelyikére kerülhettem. A „pályák nagysága és minősége” különböző volt, ahogyan a gyerek és felnőtt „játékosok” mindegyikének is megvolt a maga arculata. A munkaköri leírás „játékszabályai” szerint áthelyeznek embereket egyik „pályáról” a másikra, egy másik csapatba, egy másfajta, új posztra. Olykor a „cserejátékosok” változtatnak a korábbi csapat eredményein, de az összetételén mindenképpen: vagy így, vagy úgy. Szigorú feltétele van minden „passzolásnak”.

A tanév végéig a 2. számú tagintézményben, (a 2-es „pályán”) voltam, ahol az akkori közgazdasági szakközépiskola lánytanulói laktak. Ezzel az iskolával kerültem először kapcsolatba. A következő szeptembert már az 5-ös „pályán” kezdtem az Arany János Tehetséggondozó Programban (AJTP), majd újra visszairányítottak a 2-es „pályára”. Akkor ott volt rám nagyobb szükség. Hat év után ismét az 5-ös „pályán” találtam magam. Viszonylag könnyen alkalmazkodtam a helyzetekhez és a feladatokhoz, amelyek igényelték is a rugalmasságot. A 2-es „pálya” a második félidő második felében keskeny volt és egyenetlen, legalábbis tagintézmény-vezetőként úgy éltem meg. De nagyon szerettem a tréningeket, a külsős segítő szakemberekkel, szakértőkkel, szülőkkel való találkozásokat, a korrekpetálást, a családlátogatásokat, a rendezvényeket. Ebben az időben a város minden szakképző iskolájával kapcsolatba kerültem, igyekeztem velük - a tantestületemmel közösen - jó együttműködést kiépíteni az akkor még mindkét fél számára új Arany János Kollégiumi-szakközépiskolai Programban (AJKSZP).

Az 5-ös „pályának” is megvolt a maga arculata. Az AJTP, ahogyan az AJKSZP is, különleges lehetőségeket biztosít a résztvevő tanulók számára, ha képesek felismerni azokat. A programban a Varga Katalin Gimnáziummal voltak közös feladataink. Örültem, ha az adott osztályfőnök, iskolapszichológus, vagy a kollégiumi AJTP-s programgazda eljött velem családlátogatásra, s az új információkat beépíthettük a tanulóval való közös munkánkba. Úgy gondolom jó munkakapcsolatunknak, sokrétű nevelőtanári munkánk megismerésének egyik mércéje lehetett, hogy az osztályfőnökök és más meghívott kollégák szívesen jöttek velünk egy-egy programhétvégére.

Kedves emlékeim a külföldi tanulmányutak, a pályaválasztást, önismeretet segítő, a sportos és egyéb élményeket adó programhétvégék. Sok munka volt az előkészítésükben, s a végén már egyre többször fogott össze két-három csoportvezető a szervezéstől a megvalósításig. Viszont rosszul esett, amikor már mindent sikerült megszerveznünk több heti munkával, több plusz ráfordított óra árán, hat héttel a program előtt leadva a tervezetet, s az indulás előtti napokban vissza kellett mondanunk mindent, mert akkor derült ki, hogy későbbre kell halasztanunk a programot. A szolgáltatók többsége sem reagált erre szívélyesen. Minden „közös programhétvégét” érdeklődéssel vártam, amikor a nálunk végzett fiatalokat visszahívtuk vendégségbe. Öröm volt látni, hallani a beszámolóikat, hogy megtalálták a helyüket, vagy bátrak voltak váltani, ami számunkra azt is jelezte, hogy a kollégiumi fejlesztés során erősítettük szociális és egyéni képességeiket. Szívesen adtam tantárgyi segítséget órarenden kívül is, akár éjféltájt is, ha ügyeletes voltam. Szerettem a tanulmányi versenyekre való felkészítést, a tehetséggondozás egyféle módját, de mindenféle foglalkozást is. Persze nem mindig mosolyogva teltek ezek az idők a tanulók általános túlterheltsége miatt. Nem repestem a sokféle és azonnali adminisztrációért. Az utolsó tanévben már túl fárasztónak éreztem a „soros” éjszakai ügyelet utáni értekezleteket, és a rögtön utánuk következő napi rendes teendőket. Az értekezletek, egyéb feladatok elmaradtak, de az „éjszakázás” életem részévé vált.

Nem csak nevelőtanári és/vagy tagintézmény-vezetői munkám során, hanem érettségi elnökként is betekinhettem szinte mindegyik szolnoki középiskola életébe. Egy-egy érettségiztetés alkalmával úgy éreztem, a jeles napok a mindennapokból is visszatükröztek valamit, kollégistáink esetében is. Külön érdeklődéssel mentem azokba az iskolákba, ahol kollégium is volt. Még izgalmasabb volt, amikor az Oktatási Hivatal szervezésében pedagógus minősítési eljárás kapcsán jutottam el más megyék intézményeibe is. Ilyenkor jóérzéssel töltött el, ha a minősülő kollégák arról meséltek, hogy mennyit tanultak a Szolnok Városi Kollégiumtól, hogy mintaként használták a dokumentumainkat, a Pedagógiai Programot, az SZMSZ-t, egyéb kidolgozott módszereinket, az Önismeret, pályaaorientációt és a többi.

A szolnoki kollégium volt a harmadik munkahelyem. Mindegyikben közös volt: az igényesség, az innováció, a gyerekközpontúság, a lehetőség biztosítása a napi teendőkön túl is a szakmai kibontakozásra. Sokat tanultam mindenütt. A kollégiumban például azt, hogy „semmi sem állandó, csak a változás”, megtapasztaltam a tartalom és a forma egységét és

disszonanciáját, hogy a „sorsok egyéniek”, s mindegyiket személyre szabottan érdemes megközelíteni türelemmel, empátiával, segítőkészszándékkal, de más-más módon.

Negyven év 184 nap munkaviszony után jöttem el nyugdíjba. Az utolsó munkanapomon kapták meg a csoport tagjai az érettségi bizonyítványukat, a vártnál jobb eredménnyel. Nyári szünet következett. Nekem azóta is tart. 2017. december 23-án hivatalosan átengedtem a „pályát” az utánam szerződött „játékosnak”. Úgy döntöttem akkor: addig érdemes a pályán lenni, amíg van kedved előző este előkészíteni a másnapi „mezt”. Amíg úgy érzed, hogy viszonylag tempósan tudod futni a köröket, amíg úgy érzed, hogy tudsz lelkes lenni és lelkesíteni. „Fát vágni vagy követ faragni” szerintem ezen a pályán nem érdemes...

Túri Gáborné